

Getingen

Text: Hanna Sangemark

Asså, jag blir så förba...trött, så förb...arg. Vaf...De sa' att jag skulle få va' med, bara jag lova' att inte svära, men vaf...Asså, vet du vad jag är? Ah, nu blir du tveksam, va? "Är det ett bi, är det en geting? Är det ett bi, är det en geting?" Jag är en geting! Jag är inte ett bi! En geting. Geting!

Förr, då var det kul att va' geting. Man ba' surra' lite och folk ba' "AAAAHHHHH!" och hoppa' och vifta' och ba' "AAAAHHH!". Roligast var det vid långbord. Folk satt trångt och så var det nå'n menlös typ i mitten som var rädd för en och man ba' tog sikte på den och börja' cirkla. Och den i mitten ba' "AAAAHHHH" och ba' slängde sig hit och dit och försökte tränga sig ut. Och så nå'n annan viktig typ som ba' "sitt still; om du inte rör dig rör den dig inte. Den är mer rädd för dig än du är för den". Rädd?! Jag är aldrig rädd. Jag är en geting! Så flög man till den där viktigpetterns tallrik och ba' kröp runt lite. Och viktigpettern ba', livrädd som fa...bara den...ba', "titta här, bara man tar det lugnt gör den ingenting". Och man ba' "fortsätt du att ta det lugnt. Jag ska skära en bit av din oxfilé. Och ta den med mig".

Nå't annat som var kul, det var morsor med barn. Ungarna ba' "saft!". Morsorna ba' "var försiktig lilla Stina; det sitter en geting på glaset". Ungarna ba' "AAAAHHHHH". Och man ba' kröp runt lite på kanten och ba' (*mimar drickande*). Morsorna ba' slog till en så man åkte ur prästbetyget. Då var det ju lite drag i människorna.

Men nu ba'...nu är de ju så rädda att de ska dö ut. Människorna alltså. För de har hört att insekterna håller på att dö ut, och om insekterna dör, så dör människorna också. Och eftersom de bryr sig så mycket om sig själva, har de börjat bry sig om oss också. Så nu, när man sätter sig på ett saftglas, morsorna ba' "titta, lille Markus, ett bi"...jag är en geting!..."det ska vi vara snälla mot. Hej, lilla biet. Hur mår du? Vill du ha lite saft?". Man ba' spyr ba'! Man ba' "jag är en geting! (*som matadoren i Ferdinand på julafton*) Stånga mig, sparka mig, gör nå'nting! Hoppa på mig!". Men morsorna ba' "låt biet vara. Det är nog törstigt. Om vi är riktigt snälla mot biet kanske det vill flytta in i vårt bihotell hemma på tomten". Nå'n som har sett ett bihotell? Bor det några bin där? Nä, tänkte väl det. Inte ens de där små honungsfjäskarna vill bo i era ruckel.

Men, tro mig, ni kommer inte att dö ut. När alla andra är borta kommer tre arter att finnas kvar på jorden; det är råttorna, kackerlackorna, och människorna. Tja!